

Mary Steen,

kgl. Hoffotograf. 22

Amagerorv Nr. 4, 3.

jydske, maa det paa den anden Side tages i Betragtning, at et Distrikt med et stort Antal Medlemmer raader over langt større Midler i sin Distriktskasse end et medlemsfattigt Distrikt. Det er ogsaa denne Betragtning, som har faaet den sjællandske Distriktsstyrelse til at foreslaa den ligelige Fordeling af Fællesmødets Medlemsbidrag.

Da det under trykkede Tilstande som de nærværende er af største Vigtighed, at Medlemmerne mødes og drøfter, hvad man kan udrette for at holde Modet og Interessen oppe i Kredsen, og da Apparatet ved et Distriktsmøde er langt simplere og mindre bekosteligt end ved et Fællesmøde, tør vi paa dette Tidspunkt haabe, at det skal lykkes at faa Septembermøderne i Stand, selv om Krigen endnu til den Tid ikke er afsluttet.

hans Kone er Nummer et, vil han leve i Fred for Menneskene uden at behøve at drikke sig „Kurasje“ til i Brændevinen.

Naturen har i Flæng skabt Mænd og Kvinder som Etere og Toere; det er kun Menneskepaahit, som her har villet lade Kønnen være det bestemmende; derfor har mangan Mand solgt sin Krone for en Nathue, og mangan Kvinde betalt sin Herskermagt med sin Kvindelighed.

Komedien om Jeppe og Nille er i Virkeligheden en Tragedie, Tragedien om to Mennesker, som her i Livet har byttet Roller. Holberg formaaede med sin Tids Øjne ikke at se det. Han anede vel glimtvis en ny Kvindetype langt ude i Fremtiden, men for ham var Kvinden som Regent i Hus og Hjem og Bonden som Regent i det offentlige Liv lige store Naturstridigheder. Vor Tid har oplevet det sidste, uden at Verden derfor er kommen af Lave, og vil sikkert ogsaa komme til at opleve det første. Thi „den bære Kronen, som er Kro-

Forsikrings Aktieselskabet

„AGLEJA“

Afdl. Folkelig Sygeforsikring. Frit Lægevalg Kr. 3,90 Kvartalet

HOVEDKONTOR FREDERIKSBERGGADE 27, KØBENHAVN B.

Telf. Central 8518. Kontortid 10-4

Litteratur.

—o—

Inga Nalbandian: Den store Jammer. 144 Sider. Aschehoug & Co. Københavnskontoret.

Forfatteren skriver i Forordet om sin Ret til at skrive denne Bog: „Min Ret er Smærtens Ret Den som Livet — og Døden — har rakt mig. Og som er mig en hellig Arv fra det Folk, der var blevet mit Folk, og som du er gaaet under i den store Blodbølges Dyb.“

Som en dybt syngende Akkord, som ikke slipper Læseren et Øjeblik, slaar disse Ord Bogens Stemning an. — Der sidder en ung sørgeklædt Moder, ladt tilbage af den, hun elskede, af det

Folk, som ved ham blev hendes Folk, Døden tog dem alle, og hendes smærtebøte Arv blev den at rejse dem et Minde i de Hjerter, som endnu ikke er saa forhærdede af Dødsjammeren derude, at de lukker sig for den utrolige Beretning om et Folk, som uden paaviselig Skyld blev myrdet, udryddet, uden at en eneste civiliseret Nation saa meget som forsøgte at hindre det. — Bred og svulmende stiger Akkorden, mens Beretningen stilfærdig skrider frem, indtil den mod Bogens Slutning brister i et Suk — et ædelt, mishandlet Folks Dødssuk.

— Denne Bog om den store armeniske Jammer er til Trods for sin digteriske Iklædning saa præget af det selvoplevede, det personlig gennemlidte, at et Forsøg paa en kunstnerisk Vurdering let kunde forekomme som en Mangel paa Ærbødighed for den Sorg, som har ædlet hver af dens Sider. Men paa den anden Side betegner den en saadan Udvikling af Forfatterens kunstneriske Evner, at det er umuligt at lade denne uomtalt, saa meget mere, som hendes tidligere Bøger „Børn“ og „Barndom“, uaagtet de indeholdt mange fine og nye lagtgange og Tanker, ikke afgav usædvanlige Løfter i kunstnerisk Henseende.

Bogen skildrer ikke direkte de armeniske Rædsler, og dette er et Bævis paa kunstnerisk Selvbeherskelse og Overlegenhed, men vi erfarer dem kun paa anden Haand gennem forskellige Personer, som alle færdes i eller omkring det store armeniske Hospital i Konstantinopel, hvorfra Forfatteren selv har oplevet det, hun forlær. Midtpunktet i denne Verden, Armeniernes eneste Tilflugtssted, er Garekin Effendi, Formand for Hospitals Bestyrelse, og en vis og kærlig Fader for dem alle, gamle, unge og Børn, syge og sunde. Her holder han

nen voksen“, er vor Tids Løsen.

Holberg giver Jeppe fire Rigsdaler at drikke videre for og lover at beskytte ham imod Nille. Holberg var selv Poet, og undte gerne Jeppe en ærlig Rus paa en Mødding, naar blot han vilde lade være at tragte efter Baronens Seng, han var heller ikke døv for, hvad Nille havde at fremføre til sin Retfærdiggørelse, men han retrak Jappes poetiske Rus for hendes Vaskeballie-Prosa. Men hermed løste han ikke Konflikten mellem Jeppe og Nille, det var ikke hans Tid givet.

Vor Tid er nu i Færd med at forsøge derpaa. Derfor maa vi ikke blive stikkende i at belære Menneskene om, hvorfor Jeppe drikker, men vi maa lige saa samvittighedsfuldt stille os selv og andre det Spørgsmaal, hvorfor Nille slaar. Thi saa længe Jeppe drikker og Nille slaar er der „something rotten in Denmark“.